

Arrest

nr. 50 260 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 24 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 juli 2010 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 augustus 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VERVENNE, die *loco* advocaat P. VAN ASSCHE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VIJVER, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, treedt op X in het huwelijk met N.A., een Nederlandse onderdaan.

De Nederlandse echtgenote van verzoeker dient op 14 september 2006 een aanvraag in tot vestiging in België. Deze aanvraag wordt ingewilligd.

Op 27 maart 2007 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging.

Op 25 september 2007 wordt aan verzoeker een F-kaart afgeleverd.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken op 22 juli 2010 te weten komt dat verzoeker en zijn echtgenote op 22 juni 2005 te Zwolle (Nederland) uit de echt zijn gescheiden.

Op 23 juli 2010 blijkt dat de echtscheiding voor de ex-echtgenote slechts in het rijksregister werd ingebracht op 27 januari 2009 en op 29 juli 2010 blijkt dat de echtscheiding voor verzoeker in het rijksregister werd ingebracht op 6 april 2009.

Op 29 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

“BEËINDIGING VAN HET VERBLIJFSRECHT MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN
In uitvoering van artikel 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van A., Y. (...) geboren te C.(...), op (in) 12.06.1980, van Marokko nationaliteit.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Art 42 septies van de wet van 15.12.1980: De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden Indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

Betrokken vreemdeling heeft op 27.03.2007 een aanvraag vestiging ingediend als echtgenoot van de Nederlandse onderdane A., N. (...) die op dat moment eveneens een aanvraag vestiging als werker lopend had. Om zijn aanvraag vestiging te staven legde hij een huwelijksakte voor waaruit blijkt dat hij op 08.09.03 met A., N. (...) getrouwd is.

Gezien deze akte de band met de Nederlandse onderdane afdoende aantoonde werd de betrokkene op 25.09.07 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen die op 12.02.2009 vervangen werd door een F+ kaart.

Op 11.03.2010 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken een informatiebericht van de stad Gent waaruit blijkt dat mijnheer op het ogenblik van zijn aanvraag vestiging in werkelijkheid reeds gescheiden was van A., N.(...) Inderdaad blijkt uit het rijksregister van beide personen dat zij op 22.06.2005 uit de echt gescheiden zijn te Zwolle, Nederland. Na informatie te hebben ingewonnen bij de algemene directie van het Rijksregister blijkt dat de vermelding van de echtscheiding laattijdig, namelijk pas op 06.04.2009, in het rijksregister van de betrokkene werd ingebracht. Volgens de gemeente Deurne, verblijfplaats van mevrouw A.(...), werd de echtscheiding in haar rijksregister ingebracht door de gemeente Borgerhout op 27.01.2009. Mijnheer heeft dus essentiële informatie betreffende zijn burgerlijke stand achtergehouden bij zijn aanvraag vestiging als echtgenoot van een EU - onderdane.

*Het is duidelijk dat hij misleidende informatie gegeven heeft door bij zijn aanvraag vestiging in functie van A., N.(...) zijn huwelijksakte voor te leggen die op dat moment reeds achterhaald was door een echtscheidingsakte. Deze fraude was beslissend gezien hij als ex-echtgenoot van een EU burger geen recht had op een vestiging in het Rijk. In navolging van het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* moet het verblijfsrecht dus worden ingetrokken. De F+ kaart moet worden ingetrokken.*

(...).”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

*“Schending van art. 42 septies van de wet van 15 december 1980; schending van het principe *fraus omnia corrumpit*, schending van het redelijkheidsbeginsel; schending van de motiveringsverplichting en de artn. 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motiveringsverplichting van 29 juli 1991 meer schending van het motiveringsbeginsel als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.*

*De bestreden beslissing is integraal gemotiveerd vanuit het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit*.*

De bestreden beslissing is derhalve de mening toegedaan dat de verzoeker bij zijn aanvraag tot vestiging op basis van de EU-onderdane met Nederlandse nationaliteit er fraude gepleegd werd.

De fraude impliceert een bewust handelen en achterhouden van bijkomende gegevens en het bewust voorleggen van valse documenten, zoals dit ook omschreven is in art. 42septies van de wet van 15 december 1980, waarin het verblijfsrecht kan worden beëindigd op basis van misleidende of valse informatie of valse documenten die gebruikt zijn, of fraude hebben veroorzaakt.

*Zowel art. 42septies van de vreemdelingenwet van 15 december 1980, als het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* vereisen dus de wetenschap en kennis in hoofde van de verzoeker dat het document dat hij voorgelegd heeft niet langer actueel of vals was.*

De fraude wordt niet vermoed en dient door de partij die dit inroept te worden bewezen. Het bewijs van enige vorm van corruptie of fraude ligt niet voor. De verzoeker werd nooit op de hoogte gesteld van een procedure tot echtscheiding in Nederland, laat staan van de uitspraak van een echtscheidingsvonnis.

Klaarblijkelijk heeft zijn echtgenote hem trachten te misleiden. Het is immers de echtgenote van de verzoeker die, hoewel in Nederland - zoals achteraf blijkt - reeds uit de echt gescheiden, in België nog tracht om een procedure conform art. 223 B.W. voor gehuwden of wettelijk samenwonende partners te bekomen tot dringende en voorlopige maatregelen.

Uiteindelijk is in de loop van deze procedure gebleken dat er wel degelijk een echtscheidingsvonnis van 2005 uit Zwolle zou bestaan. Het is slechts op basis van deze informatie dat partijen en ook het rijksregister op de hoogte zijn gebracht van een echtscheidingsvonnis in Nederland.

Uit de bestreden beslissing blijkt daarenboven dat ook het rijksregister pas op 6 april 2009 voor de verzoeker de berichtgeving omtrent de echtscheiding laattijdig heeft ingebracht, en dat voor wat betreft mevrouw A.(...) de echtscheiding in het Rijksregister te Borgerhout op 27 januari 2009 is ingeschreven.

Verzoeker heeft deze informatie niet achtergehouden, aangezien hij geen weet had van deze informatie. Bewijs hiervan wordt geleverd door het feit dat zijn eigen echtgenote op dat moment nog een procedure tot dringende en voorlopige maatregelen heeft opgestart en het feit dat zij al die tijd in België hebben samengeleefd en zelfs nog samen een kind hebben verwekt. Verzoeker kon, wanneer hij in 2007-2008 en 2009 met zijn echtgenote samen leefde in België en met haar een kind verwekte in 2007 onmogelijk weten dat er een echtscheidingsvonnis was uitgesproken in Zwolle Nederland, wanneer hij hiervan niet op de hoogte was en hier overigens verstek had gegeven.

Het vonnis wordt in bijlage gevoegd (een schriftelijke procedure) waaruit blijkt dat verzoeker geen 'opmerkingen' heeft geformuleerd - lees: verstek liet -.

*In de bestreden beslissing is geen enkel bewijs voorhanden waaruit zou blijken dat de verzoeker op de hoogte zou zijn gebracht van dit echtscheidingsvonnis. Wanneer de bestreden beslissing zich wenst te beroepen op *fraus omnia corrumpit* moet de bestreden beslissing minstens aantonen dat de verzoeker kennis had van het echtscheidingsvonnis van 2005 op het moment van zijn aanvraag in 2007.*

Gelet op het feit dat de Belgische autoriteiten en het Rijksregister dit pas begin 2009 hebben ingeschreven, had de verzoeker geen kennis en moest hij er d'office ook geen kennis van hebben dat er een echtscheidingsvonnis was uit Nederland, nu dit in zijn afwezigheid gebeurde.

De verzoeker had dus geen kennis, en had m.a.w. op het moment dat hij de Marokkaanse huwelijksakte voorbracht bij zijn aanvraag op 27 maart 2007, niet de wetenschap dat hij naar Nederlands recht reeds gescheiden was. De verzoeker is dan ook niet iemand die valse documenten of valse verklaringen naar voor heeft gebracht. Het document van het huwelijk was overigens geen vals document, het was alleen een document waarvan achteraf (4 jaar later) is gebleken dat het door een echtscheidingsvonnis uit Nederland werd tegengesproken.

Voor zover er dus fraude gepleegd zou zijn, is deze enkel in hoofde van mevrouw A. (...) aanwezig en niet in hoofde van de verzoeker, die nochtans het voorwerp is van de bestreden beslissing.

*Het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* en de toepassing ervan conform art. 42septies van de wet van 15 december 1980 zijn dan ook geen van beide bewezen. Het relaas zoals aangeschreven in de bestreden beslissing is een feitelijk relaas dat correct is maar dat geen bewijs levert van de fraude in hoofde van de verzoeker. Ook het administratief dossier bevat geen bewijs van dergelijke fraude.*

De bestreden beslissing is in die zin eveneens niet naar recht gemotiveerd, nu het niet afdoende elementen bevat die pertinent zijn en de beslissing schragen.

Ondergeschikt, en dit voor zover voorgaande elementen niet worden aanvaard, dient bovendien aangegeven te worden, dat de verzoeker en zijn (ex) echtgenote in Marokko slechts in 2009 zijn gescheiden. De naar voor gebracht Marokkaanse huwelijksakte is derhalve bij de aanvraag tot vestiging nog wel geldig, aangezien er nog een huwelijk was in Marokko.

Ook om deze reden is de bestreden beslissing nietig."

2.2. In de nota haalt verwerende partij de tekst aan van artikel 42septies van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en verwijst zij naar de motieven van de bestreden beslissing. Verwerende partij meent dat uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent zodat hij het vereiste belang ontbeert bij zijn kritiek inzake de formele motiveringsplicht. Verwerende partij zet uiteen dat verzoeker niet tegelijk de schending van de formele als van de materiële motiveringplicht kan aanvoeren, waardoor zij slechts repliceert in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringplicht aanvoert.

Verwerende partij stelt dat de motieven opgenomen in de bestreden beslissing volstaan opdat zou komen vast te staan dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet op kennelijk onredelijke wijze tot het besluit is gekomen dat het verblijfsrecht van verzoeker diende te worden beëindigd in toepassing van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet. De bestreden beslissing werd afdoende en deugdelijk gemotiveerd.

In antwoord op verzoekers concrete kritiek laat verwerende partij gelden dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij poogt voor te houden dat hij geen kennis had van de echtscheiding en dus geen misleidende informatie zou hebben bezorgd. Er kan bezwaarlijk worden aangenomen dat verzoekers huwelijk door echtscheiding ontbonden was en verzoeker hiervan geen enkele kennis had. Verzoeker verliest uit het oog dat ook het Nederlandse rechtssysteem net als het Belgische rechtssysteem heel wat waarborgen voorziet ter bescherming van de rechten van de 'verwerende partij'. Zo dient in Nederland een vordering tot echtscheiding die eenzijdig wordt ingediend door de ene echtgenoot, via een gerechtsdeurwaarder te worden betekend aan de andere echtgenoot. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij geen kennis had van de procedure tot echtscheiding. Ook voor de eventuele zitting zal hij een oproeping ontvangen hebben. Daarenboven geeft de inschrijving in het rijksregister aan dat de echtscheiding definitief is geworden, hetgeen andermaal bewijst dat verzoeker kennis moet hebben of minstens geacht moet worden kennis te hebben van de uitgesproken echtscheiding. Daarenboven verwijst verwerende partij naar het e-mailbericht van 11 maart 2010 van de stad Gent dat zich in het administratief dossier bevindt en waarin gesteld wordt dat de echtgenote meedeelt dat het koppel in 2005 gescheiden is en verzoeker dit wist. De echtscheiding is ook ingebracht in het rijksregister op 27 januari 2009 voor mevrouw en op 6 april 2009 voor verzoeker. Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Verwerende partij voert aan dat uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker bij het indienen van zijn vestigingsaanvraag enkel een Marokkaanse huwelijksakte heeft voorgelegd en in werkelijkheid al twee jaar gescheiden was van de referentiepersoon, maar dit verzwegen heeft tegenover de overheid. De beslissing is terecht genomen. Verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad waarin gesteld wordt dat het aan de aanvrager zelf toekomt om zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en daarin zijn persoonlijke situatie toe te lichten die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag. In dit arrest wordt tevens overwogen dat het aanbrengen van een echtscheidingsakte uiteraard een cruciaal element vormt in het kader van een vestigingsaanvraag op grond van een huwelijk.

2.3. In de repliekmemoirie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en artikel 57 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker een aanvraag tot vestiging heeft ingediend als echtgenoot van een Nederlandse onderdaan en een huwelijksakte voorlegde waaruit blijkt dat hij op 8 september 2003 met deze persoon getrouwd was. Uit informatie verkregen van de stad Gent blijkt echter dat verzoeker uit de echt gescheiden is van deze persoon en na informatie te hebben ingewonnen bij het rijksregister blijkt de vermelding van echtscheiding laattijdig in het rijksregister te zijn aangebracht. Verzoeker heeft dus essentiële informatie betreffende zijn burgerlijke stand achtergehouden bij zijn aanvraag tot vestiging als echtgenoot van een EU-burger en heeft aldus misleidende informatie gegeven die beslissend was omdat hij als ex-echtgenoot geen recht had op vestiging. In navolging van het principe "*fraus omnia corrumpit*" moet het verblijfsrecht van verzoeker worden ingetrokken.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in samenhang met de aangevoerde schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en van het beginsel "*fraus omnia corrumpit*". Artikel 42septies van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"De minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of ander onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht."

Verzoeker voert aan dat zowel dit artikel als het beginsel "*fraus omnia corrumpit*" een bewust handelen impliceert, dus wetenschap en kennis in hoofde van verzoeker dat de huwelijksakte die hij heeft voorgelegd niet langer actueel was. Verzoeker voert aan dat de fraude moet worden bewezen door de partij die de fraude inroept en dat het bewijs van fraude *in casu* niet voorligt. Verzoeker zet uiteen dat hij immers nooit op de hoogte werd gebracht van de procedure tot echtscheiding in Nederland, noch van het uitgesproken echtscheidingsvonnis. Hij meent dat zijn echtgenote hem heeft trachten te misleiden. Verzoeker duidt erop dat het immers zijn echtgenote is die in België op basis van artikel 223 BW dringende en voorlopige maatregelen tracht te bekomen terwijl dit artikel enkel van toepassing is op gehuwden en wettelijk samenwonenden. Het is pas in de loop van deze procedure dat verzoeker op de hoogte werd gebracht van het bestaan van een echtscheidingsvonnis. Verzoeker wijst erop dat ook uit de gegevens van het rijksregister blijkt dat de echtscheiding wat hem betreft pas werd ingebracht op 6 april 2009. Verzoeker heeft nog een kind verwekt bij zijn echtgenote in 2007. Verzoeker stelt dat in de bestreden beslissing geen bewijs wordt aangebracht dat hij op de hoogte was van het echtscheidingsvonnis. Ook de Belgische autoriteiten wisten dit pas in 2009. Verzoeker meent dat hij dus niet de kennis en de wetenschap had die vereist zijn om fraude te plegen. Verzoeker meent dat er in zijn hoofde bijgevolg geen sprake kan zijn van fraude zodat de bestreden beslissing niet naar recht is gemotiveerd. Ten slotte voert verzoeker aan dat hij en zijn echtgenote pas in 2009 in Marokko zijn gescheiden.

In de bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

*"Op 11.03.2010 ontvangt de Dienst Vreemdelingenzaken een informatiebericht van de stad Gent waaruit blijkt dat mijnheer op het ogenblik van zijn aanvraag vestiging in werkelijkheid reeds gescheiden was van A., N. (...) Inderdaad blijkt uit het rijksregister van beide personen dat zij op 22.06.2005 uit de echt gescheiden zijn te Zwolle, Nederland. Na informatie te hebben ingewonnen bij de algemene directie van het Rijksregister blijkt dat de vermelding van de echtscheiding laattijdig, namelijk pas op 06.04.2009, in het rijksregister van de betrokkene werd ingebracht. Volgens de gemeente Deurne, verblijfplaats van mevrouw A.(...), werd de echtscheiding in haar rijksregister ingebracht door de gemeente Borgerhout op 27.01.2009. Mijnheer heeft dus essentiële informatie betreffende zijn burgerlijke stand achtergehouden bij zijn aanvraag vestiging als echtgenoot van een EU - onderdane. Het is duidelijk dat hij misleidende informatie gegeven heeft door bij zijn aanvraag vestiging in functie van A., N.(...) zijn huwelijksakte voor te leggen die op dat moment reeds achterhaald was door een echtscheidingsakte. Deze fraude was beslissend gezien hij als ex-echtgenoot van een EU burger geen recht had op een vestiging in het Rijk. In navolging van het rechtsprincipe *fraus omnia corrumpit* moet het verblijfsrecht dus worden ingetrokken. De F+ kaart moet worden ingetrokken."*

Vooreerst wordt vastgesteld dat uit de stukken van het dossier inderdaad blijkt dat de gegevens in het rijksregister pas werden aangepast voor mevrouw op 27 januari 2009 en voor verzoeker op 6 april 2009.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker op 27 maart 2007 een aanvraag tot vestiging indiende als echtgenoot van een EU-burger. Verzoeker beriep zich bijgevolg uitdrukkelijk op zijn huwelijk met deze Nederlandse onderdaan en ontkent niet dat hij een huwelijksakte voorlegde. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat deze huwelijksakte op het moment van de aanvraag reeds achterhaald was door een echtscheidingsakte. Waar verzoeker in het middel aanvoert dat hij niet op de hoogte was van de echtscheidingsprocedure noch van het echtscheidingsvonnis en dat er daardoor geen sprake is van fraude in zijn hoofde, stelt de Raad vast dat verzoeker niet kan worden gevolgd. Vooreerst meent de Raad dat het niet mogelijk is dat er in Nederland definitief een echtscheiding kan worden uitgesproken waarbij één van de echtgenoten geheel buiten de zaak wordt gelaten en niet op de hoogte wordt gebracht van het feit dat er een echtscheidingsprocedure hangende is, evenmin als van het echtscheidingsvonnis. Hoewel het Nederlandse burgerlijk recht verschilt van het Belgisch burgerlijk recht, is het een rechtstelsel van een buurland in een gelijkaardige juridische traditie waarin belang wordt gehecht aan de rechten van verdediging van beide partijen. Meer *in concreto* wijst de Raad erop dat uit de beschikking van de rechtbank te Zwolle-Lelystad van 13 oktober 2004 die de echtscheiding tussen verzoeker en zijn echtgenote uitspreekt en die verzoeker als bijlage bij het verzoekschrift voegt, het volgende blijkt:

- verzoeker wordt in deze beschikking vermeld als partij namelijk als belanghebbende;
- er wordt verwezen naar het feit dat het ingediende verzoekschrift tot echtscheiding *“rechtsgeldig is betekend”*;
- er wordt verwezen naar een referteverklaring afkomstig van de man, *in casu* verzoeker: *“De rechtbank heeft kennisgenomen van: - een door mr. J.A.N.(...), advocaat en procureur te Almere, gecertificeerde referteverklaring d.d. 18 augustus 2004, afkomstig van de man;”*
- er wordt vermeld dat de vrouw om de echtscheiding heeft verzocht op grond van de stelling dat het huwelijk duurzaam is ontwricht en hieraan wordt toegevoegd *“De man heeft die stelling niet weersproken”*.

Uit het eerste citaat blijkt dat het ingediende verzoekschrift rechtsgeldig is betekend. Aangezien er in deze zaak maar twee partijen waren, kan worden aangenomen dat deze betekening is geschied ten opzichte van de tegenpartij namelijk verzoeker. Uit het tweede citaat blijkt dat de man, *in casu* verzoeker, alleszins op de hoogte is gebracht van het feit dat een echtscheidingsprocedure werd ingeleid want er werd een *“gecertificeerde referteverklaring”* van 18 augustus 2004 *“afkomstig van de man” in casu* verzoeker, ingediend. Uit het derde citaat blijkt dat verzoeker op de hoogte is gebracht van de grond van het verzoek tot echtscheiding en de kans heeft gehad om hierop te reageren. Ongeacht of hierop werd gereageerd of niet, blijkt hieruit wel dat verzoeker van de grond op de hoogte werd gebracht.

Verzoeker kan dus niet voorhouden dat hij niet op de hoogte was van de echtscheidingsprocedure en kan het door hem bijgevoegde stuk hiervoor niet aanwenden, omdat uit dit stuk integendeel blijkt dat hij wel op de hoogte was van deze procedure. Gelet op het feit dat verzoeker op de hoogte was van de echtscheidingsprocedure en gelet op de Nederlandse rechtstraditie die niet fundamenteel verschilt van de Belgische zodat kan worden aangenomen dat er een beroepsmogelijkheid openstond tegen dit vonnis en dat de tegenpartij zijnde verzoeker hiervan op de hoogte moest worden gebracht, kan niet worden aangenomen dat verzoeker onwetend was van het echtscheidingsvonnis.

Nu verzoeker op 27 maart 2007 in België een aanvraag tot vestiging indiende op basis van zijn huwelijk met een Nederlandse onderdaan, en hij op deze datum reeds wist dat hij uit de echt gescheiden was van zijn echtgenote, blijkt dat in hoofde van verzoeker de kennis en de wetenschap aanwezig waren die volgens verzoeker vereist zijn om te kunnen spreken van fraude. Verzoeker heeft immers bewust een vestigingsaanvraag ingediend op grond van een huwelijk dat blijkens de stukken van het administratief dossier reeds twee jaar voor het indienen van de vestigingsaanvraag ontbonden werd door echtscheiding. Het komt de vreemdeling die een vestigingsaanvraag indient toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, toe te lichten. Verzoeker heeft bij zijn vestigingsaanvraag op basis van zijn huwelijk een huwelijksakte voorgelegd en verzwegen dat dit huwelijk reeds ontbonden was door echtscheiding.

De omstandigheid dat het koppel na de echtscheiding nog heeft samengeleefd in België en een gemeenschappelijk kind heeft gekregen, doet geen afbreuk aan het feit dat verzoeker cruciale informatie heeft achtergehouden bij het indienen van zijn vestigingsaanvraag op basis van een huwelijk, namelijk

het feit dat hij uit de echt gescheiden was. Ook de latere vorderingen ingesteld door zijn ex-echtgenote doen hieraan geen afbreuk. De laattijdige vermelding in het rijksregister doet ook geen afbreuk aan het feit dat verzoeker ten tijde van zijn aanvraag wist dat hij niet meer gehuwd was.

De vaststelling in de bestreden beslissing steunt op de gegevens van het dossier en verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie is gekomen dat *“Mijnheer heeft dus essentiële informatie betreffende zijn burgerlijke stand achtergehouden bij zijn aanvraag vestiging als echtgenoot van een EU - onderdane. Het is duidelijk dat hij misleidende informatie gegeven heeft door bij zijn aanvraag vestiging in functie van A., N.(...) zijn huwelijksakte voor te leggen die op dat moment reeds achterhaald was door een echtscheidingsakte. Deze fraude was beslissend gezien hij als ex-echtgenoot van een EU burger geen recht had op een vestiging in het Rijk. In navolging van het rechtsprincipe fraus omnia corrumpit moet het verblijfsrecht dus worden ingetrokken.”*

Waar verzoeker ten slotte aanvoert dat hij pas in de loop van 2009 in Marokko uit de echt is gescheiden van zijn echtgenote zodat de Marokkaanse huwelijksakte nog geldig was ten tijde van zijn aanvraag in 2007, merkt de Raad op dat verzoeker deze loutere bewering niet staft met enig concreet element. Bovendien doet een latere echtscheiding naar Marokkaans recht geen afbreuk aan het feit dat de echtscheiding van verzoeker en zijn echtgenote reeds vroeger werd uitgesproken naar Nederlands recht. Verzoeker toont niet aan waarom dit Nederlands echtscheidingsvonnis geen gelding zou kunnen hebben in België.

De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen, evenmin als de schending van artikel 42septies van de Vreemdelingenwet en van het beginsel *“fraus omnia corrumpit”*.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat *in casu* niet het geval is. Gelet op voorgaande analyse blijkt dat verzoeker met zijn betoog op generlei wijze een schending van het redelijkheidsbeginsel aannemelijk maakt.

Het enig middel is ongegrond.

3.1. Ter zitting voert de advocaat van verzoeker een nieuw middel aan namelijk de schending van artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en wijst hij op zijn familieleven met zijn kind.

3.2. De Raad stelt vast dat een nieuw middel niet slechts voor het eerst ter zitting kan worden aangevoerd. Artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De procedure is schriftelijk. De partijen en hun advocaat mogen ter terechtzitting hun opmerkingen mondeling voordragen. Geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn.”

Verzoeker verwijst naar het gezinsleven met zijn kind(eren). Uit de stukken van het dossier blijkt dat het jongste kind van verzoeker geboren is in 2007, zodat verzoeker van dit gegeven op de hoogte was bij het indienen van zijn beroep en dit element zodoende reeds kon aanvoeren in het verzoekschrift.

In de mate waarin verzoeker zou menen dat dit een middel van openbare orde uitmaakt dat in elke stand van het geding kan worden aangevoerd, verwijst de Raad naar zijn arrest nr. 45 397 van 24 juni 2010 waarin het volgende overwogen wordt over artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet:

“Uit de parlementaire voorbereiding (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 122) blijkt dat deze bepaling uitdrukkelijk het schriftelijke karakter van de procedure als kenmerk stelt, alsook (...) de eis dat partijen en hun raadslui hun opmerkingen ter terechtzitting mondeling mogen voordragen, zonder dat ze andere middelen mogen aanvoeren dan die welke ze in hun proceduregeschrift hebben uiteengezet.

Uit het voorgaande volgt dat het schriftelijke karakter verbiedt dat nieuwe middelen ter terechtzitting worden voorgelegd (cf. GwH 29 april 2010, nr. 45/2010, r.o. B.6). Dit vindt tevens uitdrukking in het gegeven dat de uitoefening van de bevoegdheid van de Raad uitsluitend geschiedt op basis van het rechtsplegingdossier (zie Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. DOC 51K2479/001, 95 wat volle rechtsmacht betreft en ibid. 117 wat annulatiebevoegdheid betreft). Het is derhalve de partijen verboden enig nieuw middel, weze het van openbare orde, ter terechtzitting of in een niet voorzien proceduregeschrift aan de Raad voor te leggen. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan het feit dat de Raad in het raam van zijn bevoegdheid ambtshalve een middel van openbare orde zou kunnen aanvoeren.”

Het ter zitting nieuw aangevoerde middel is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

A. DE SMET